

Prima
kluk

Meike Haas

Láska
s.r.o.

FRAGMENT

Láska s. r. o.

Prima kluk

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz

Meike Haas

Láska s. r. o. – Prima kluk – e-kniha

Copyright © Fragment, 2013

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Prima kluk

Meike Hass

O autorce

Meike Haas vyrostla ve městě Biberach an der Riss. Vystudovala germanistiku a filozofii a po vysoké škole se z ní stala nešťastná novinářka. Mnohem raději by totiž byla spisovatelkou! A tak se novinářské práci věnovala jen na částečný úvazek a ve volném čase začala psát svou první knihu. Teď je z ní šťastná spisovatelka – a pracuje opět na částečný úvazek, protože se odpoledne stará o dvě děti a domácnost.

Sny v nesnázích

„love you!“ Polohlasně vyjeknu „úúúúú“, sklopím zrak a olíznu si rty. Pak prudce zvednu hlavu a trochu ji zakloním, zvednu mikrofon a pronikavě do něj zapěju: „Forever!“ Paráda, tón udržím hodně, hodně dlouho, musela jsem udělat bezvadný dojem. Navíc jsem nasadila roztoužené vibrato. Málem jsem rozbřečela samu sebe, jak to bylo dojemné. Super! Tohle jsem fakticky nečekala. Sevřu rty a tu chvíli absolutního ticha si náležitě vychutnávám. Každým okamžikem očekávám nadšený potlesk.

„Forever? Co to vlastně je?“ Ten skřípavý hlas mě tak vyděsil, až jsem zavravorala. Buch. Ztěžka jsem kecla na zadek a mikrofonem se praštila do hlavy. Vzápětí mi žuchl k nohám a chrstl mi horkou vodu do tváře.

O. k., ke všemu se přiznávám. Nebyl to žádný mikrofon, ale hlavice sprchy. Nestála jsem na velkém jevišti, ale ve vaně. Rychle šmátrám po kohoutku a vypínám vodu. Přes okraj vany na mě vykoukne drzý obličej. „Bolí to?“ zeptá se to stvoření s nadějí v hlase.

„To si piš, že to bolí, skrčku jeden!“

Ta bytost se usměje od ucha k uchu. Je to Antonia, moje osmiletá sestra. Drásá mi nervy.

„Vidíš, mělas dávat pozor!“

Protočím oči v sloup. „A kdo mě vyděsil k smrti? Kdo ti dovolil, abys lezla do koupelny, když se sprchuju?“

„Na to žádné povolení nepotřebuju.“

„To teda potřebuješ, ty skrčku!“

„Paulino!“ okřikla mě mamka. Slyšela, jak na sebe štěkáme. Ani nemusím čekat, kdo to zase slízne. Kdykoli se něco stane, odnesu to totiž já. Jenom já. Protože je mi třináct a jsem větší, silnější, rozumnější. Právě to ze mě v očích naší mamky činí odpovědnou snášet to věčné Antoniino kvílení. Ještě k tomu mám to nebohé malé dítě se vši trpělivostí vyslechnout a zachovat ledový klid.

„Koupelna patří všem!“ ječí Antonia.

„Ne, když se koupu, nemáš sem co lézt!“ zasyčím na ni co nejtišeji.

„To není pravda!“

„Ale je!“

„Neníí!“

„Buď zticha!“

„Mami, Pauline řekla...“

A dost. Bleskurychle popadnu Antonii za nazrzlé copy, abych ji za ně zatahala dřív, než mamka vyběhne do patra. Ta mrňavá můra si to zaslouží. Snad konečně pochopí, že je příjemná jako činže. Jinak si nenajde ani kamarádku.

Vylezu z vany a zamotám se do růžové osušky. Je moje oblíbená. Ve chvíli, kdy do koupelny vejde mamka, upřeně zírám do zapařeného zrcadla a chovám se, jako by se mě to netýkalo.

„Paulino! Nemohla bys být trochu ohleduplnější...“

„Mami, ona mě tahala za vlasy!“

„Tedy, Paulino, opravdu nechápu, že máš ve třinácti letech zapotřebí chovat se tak primitivně...“

„Taky říkala, že nesmím chodit do koupelny.“

„Takový nesmysl, do koupelny přece smí každý. Paulino, tohle dál nejde. Nemůžeš se chovat, jako by ta koupelna byla tvůj druhý pokojíček. Stejně mám pocit, že bys měla trávit míň času před zrcadlem a víc u psacího stolu...“

Ach jo, zase ta ohraná písnička. Mamka si ani nevšimla, že v tom zrcadle není nic vidět. Kromě toho jsem před ním netrávila extra moc času, byla jsem ve sprše. A kde jinde mám zpívat, když si všichni zakrývají uši, sotva ze sebe vyloudím první tóny?

Konečně mám cíl, chci se stát zpěvačkou. Slavnou. Bez cvičení bych toho nikdy nedosáhla, to dá rozum. S tím by snad souhlasila i mamka.

Před pár lety jsem sekla s koňmi a na první hodinu klavíru jsem ani nedorazila, takže nemůžu čekat, že mi mamka bude horlivě platit hodiny zpěvu. Kromě toho si myslí, že bych měla cvičit francouzská slovíčka, a ne popové písničky. Francouzská slovíčka! Takový nesmysl. Šansony stejně zpívat nebudu.

„No dobře,“ pronesu tak velkoryse, jak mi mých třináct let nařizuje. „Už jdu a vy si můžete užívat vanu, jak dlouho budete chtít.“ Mokrý vlasy si omotám ručníkem a s turbanem na hlavě hrdě prokráčím kolem mamky i Antonie, přejdu chodbu a vejdu do svého pokoje.

Ani se nemusím otáčet a vím, že mamka vrtí hlavou. S povzdechem říká Antonii: „Ty třináctileté holky jsou všechny stejné. Člověk to prostě musí nějak protrpět.“

Říká to, jako by můj věk byla nějaká nemoc.

Zabouchnu za sebou dveře. Hned je mi líp. Jsem totiž ve svém království. Z police sundám Antoniin dětský přehrávač a vložím do něj kazetu. Ze šuplíku ve stole vylovím poznámkový blok. Nakonec stisknu „play“.

„When I see you.“ Bezva, první řádka je v pohodě. Té rozumím. Ale pak? „Then I...“ Už celé dny si lámu hlavu nad tím, jak je text dál. Možná bych to měla říct mamce, aby měla radost, že se přinejmenším procvičuju v angličtině. Tu písničku jsem totiž až k posledním slovům „I love you. Forever!“ rozluštila skoro celou. Ale pořád

mi uniká druhá řádka. Zrovna v tomhle místě kazeta nějak divně chrastí. Navíc jsou slyšet hlasy ostatních holek a taky Elisino chechtání. Když jsem slyšela poprvé, jak se směje, myslela jsem si, že to mručí nějaký mrož. Fakticky. Elisa se navíc chechtá stejně nahlas, jako jiní lidé křičí. K tomu ještě zoufale lapá po dechu. Připomíná mi lidi, kteří zachroptí a pak se skácejí na zem.

Elisa je moje nejlepší kamarádka. Je trochu větší než já. A o něco hlasitější a kulatější. „To dělají ty kudrnaté vlasy,“ brání se vždycky. Podle mě za to spíš může zadek, ale to jí vykládat nebudu, že jo. Na tom zase tolik nezáleží, hlavně že si rozumíme. Taky se na sebe můžeme spolehnout. Ani jedna z nás nemá plnou pusou řeči a vždycky pro sebe uděláme, co je třeba. Žádný skutek utek. Elisa třeba s tím staříčkým kazetákem nahrála poslední vystoupení *Confusion*. Jsem jí za to nekonečně vděčná. Jinak bych totiž nemohla naposlouchat jejich texty ani trénovat. Přetočím písničku dopředu. „When I see you...“

Confusion, zmatek, jsou něco jako školní kapela. Neoficiální. Oficiálně máme *Big Band*, ale ten hraje nějaký prapodivný džez. Vůbec se mi to nelíbí. Zato *Confusion* hrajou pecky z Top Ten a lidi z téhle kapely dokonce píšou vlastní texty. Jsou to čtyři kluci od nás ze školy a jsou fakt bezva. Vystupují dvakrát ročně na školních akcích. V létě jsou slavnosti léta a v zimě vánoční trh. Ten je nejlepší, protože se koná večer. Vzhledem k tomu, že je to školní akce, na něj můžeme i my.

Confusion ještě nevydali cédéčko. Jinak bych si ho samozřejmě koupila. Takže proto mě Elisa zachránila. Já bych na to neměla, abych si vzala ten starodávný kazeták a vyrazila s ním mezi lidi. Páni, to by byl mazec. Připadala bych si trapně.

A to nemluvím o tom, že jsem na každém vystoupení *Confusion* v tranzu. Civím na ně jako na zjevení, hlavně od Emanuela neodtrhnu oči ani za nic. Emanuel je kytarista. No, a Emanuel...

Předpokládám, že už je to jasné jako facta. Emanuel je úúúžasný. Jsem z něj vedle. Má tmavé vlasy a k nim krásně modré oči. Aspoň myslím, protože jsem ho ještě neviděla úplně zblízka.

Ale kdybych byla zpěvačka v *Confusion*, na každém koncertu, na každé zkoušce a prostě při všech možných příležitostech bych se na něj dívala. To by byla bomba!

Zavřu oči. „When I see you...“ notuju si. Jak tak sedím na stoličce, zkusím ležérní otočku dozadu. Vrhnu svůdný pohled ke dveřím. Kdybych jen věděla, co je v té druhé řádce. Zase jsem to propásla.

Stisknu „stop“ a přetočím kazetu na začátek. „When I see you, then I...“

„Ještě ne! Ještě pět minut! Prosím! Musím oblíknout barbínu!“ No jo, Antonia. Zase začíná s tím svým tyátrem před večerkou. Je děsná. Natáhnu se k přehrávači a slíbím si, že si písničku poslechnu naposled. Pak už taky půjdu do postele.

Všechno marné. Druhá řádka zůstává neodhalená. Zaklapnu blok, hodím ho do šuplíku, vymotám se z osušky a obléknu si noční košili.

Jekot před mým pokojem ustal. Aha, už si čtou. Takže mám k dobru dvacet minut svatého klidu. Přesně tolik potřebuju. Musím si udělat peeling a vyfénovat vlasy. V klidu, bez dalších přihloupělých poznámek. Vracím se do koupelny a mnu si čelo. Je to prevence proti vráskám. Stokrát si pročešu ty své nudné hnědé vlasy. Jsou pak krásně hladké a volně se mi rozprostírají na ramenou. Vydávám se k sobě do pokoje.

Zespodu probleskuje modravé světlo televize. Je i slyšet. „Dobrou!“ zavolám. Odpoví mi mužský a ženský hlas. Zavírám za sebou dveře.

Tak, teď přijde to nejlepší. Na tuhle chvíli vždycky čekám celý den.

Postavím přehrávač vedle postele, přetočím kazetu dopředu, stisknu „play“ a rychle se zavrtám pod peřinu. Zavřu oči a poslouchám Emanuelův hlas. Nejdřív je slyšet jen šumění, pak odkašlání. Na zádech mi naskakuje husí kůže. Potom se Elisa potichu zasměje a už je to tady, Emanuel představuje další program: „Další písnička se jmenuje All Alone.“

Významně se odmlčí. Páni. Srdce mi buší jako splašené. V uších mi hučí, až se bojím, že ta klíčová slova ani neuslyším: „Napsal jsem ji sám. Ale ve skutečnosti k ní patří ještě druhý hlas, dívčí.“

Vidíte? To je ten důkaz! Je to prakticky černé na bílém. Kapela potřebuje nový hlas. Emanuel hledá přítelkyni a *Confusion* potřebují zpěvačku.

Lež za lží

Večer v posteli mi to připadalo jasné jakoacka. A taky mě úplně přirozeně napadlo, že nová přítelkyně a zpěvačka mám být já. Kdo taky jiný, že?

Jenže ráno mě dohnala realita. Jako vždycky. Začíná to pronikavým pípáním toho nemilosrdného budíku. Jako by na mě ječel: „Píp, píp, nic není tak, jak sis přála. Šup ven z těch tvých snů. Zpátky do světa plného problémů!“

Uááá! S tím se nedá dělat nic jiného než si přetáhnout deku přes hlavu. Jenže mamka pro to nemá ani to nejmenší pochopení. Je na jedné lodi s budíkem: „Vstávej, Paulino. Už je sedm pět. První hodinu máte francouzštinu, přece nechceš přijít pozdě!“

No, co na to říct. Kdybych svoji dceru tahala z postele, volala bych: „Dobré ráno, Paulino, vstávej, máme čerstvé croissanty s čokoládou! A vajíčka naměkko.“ Rozhodně bych ji nezatěžovala francouzštinou. Takovéhle vábení je nanic, o to víc se držíte peřiny, i když jste už předtím začali vystrkovat nohy a možná i hlavu. Panebože, a ta hrozná představa, že člověk za chvíli uvidí francouzštinářku! V mém případě je to ramenatá obryně s jemnými vousy a dvěma upířími zuby, které jí při výchovném kázání vykukují zpod horního rtu.

Nejradši bych namítla, že zůstanu v posteli. A dlouho. Jako bych předem věděla, že mě čeká strašný den. Kdybych zůstala v posteli, nic z té hrůzy by se nestalo...

Možná bych tomu trochu pomohla, kdybych sebou mrskla v koupelně. Jenže je středa a každou středu třetí hodinu má Emanuelova třída fyziku stejně s námi. Je hned ve vedlejší učebně. Takže není zbytlí, musím si vlasy vyfénovat co nejlíp. To dá rozum.

Vyjdu z koupelny a zjišťuju, že ostatní jsou pryč. Zůstal jen náš pes Luigi. Je to nalezenec. Spokojeně leží pod stolem a v klidu pojídá zbytky od snídaně. Vlastně si nás našel sám, když jsme byli na dovolené v Itálii. Stalo se to večer, když jsme seděli v Trattorii da Luigi. Proto se jmenuje Luigi. Majitel našeho domku sice psy zakázal, ale co. Stejně nechápu proč, když máme zahradu. Takový hloupý nápad. Na tom jsme se pro jednou a výjimečně shodli – mamka, tatka, Antonia a já. Když se Luigi tehdy už potřetí odmítl hnout od dveří našeho bungalovu, usoudili jsme, že majitel bude muset pravidla trochu poupravit.

Antonia i já jsme rodičům slíbily, že s ním budeme každý den chodit na procházku. Mamka hned nasadila bojový výraz a pronesla: „Nejdřív s tím musí souhlasit pan Wallaub.“ Byli jsme odhodlaní za Luigiho bojovat do poslední kapky krve. Není to totiž jen tak nějaký pes, ale roztomilá směska zlatého retrívra a jezevčíka. Aspoň myslím. Nejspíš je v něm ještě nějaká další rasa. Má totiž divný mikroocásek, který se nehodí ani k retrívrovi, ani k jezevčíkovi.

Kamarádsky ho podržu za ušima a tvářím se, jako bych nevnímala varovné znamení. Mamka musí být v práci později než já ve škole. A když je už pryč, nemůže to věstít nic dobrého. Ale když se tak rozhlédnu po uklizeném stole, na kterém zůstal poslední talíř, nemůžu si pomoci. Je to paráda. Konečně se najím v klidu, bez kňourání zprava a brblání zleva. Šustění tačkových novin mi nevádí, ale ten už je taky pryč. Takže klídek, není kam spěchat. Panikařit jsem začala až ve škole. Vešla jsem do budovy, koukla jsem na hodiny... no páni! Nepřišla jsem později o pět minut, ani o deset, ale o čtvrt hodiny!

Paní Riedererová na mě vyvalila oči jako na zjevení.

„Ty nejsi nemocná?“

„Ne.“ Zatím mi nedošlo, že je ironická.

„Takže jsi o čtvrt hodiny zaspala?“

„Hmmm.“ Zpozorněla jsem, protože nějak divně cenila zuby. Už jsem to znala z jejich dřívějších výbuchů zlosti. No potěš.

„Jak je to možné?“

Určitě by bylo fajn vyprávět jí o tom, jak mě mamka budila, o nevyhnutelném fénování vlasů i o parádním klidu při snídani, ale nejsem sebevrah.

Věděla jsem, co chce slyšet. Nasadila jsem tón vzorné žákyně a zatrylkovala: „Je mi moc líto, že jdu pozdě, ale na přechodu byla stará paní a vyvrtla si kotník. Nemohla jsem ji tam nechat, tak jsem ji doprovodila k lékaři...“

Doufala jsem, že když budu mluvit a mluvit, vztek z paní Riedererové zatím vyprchá. Chyba lávky, čím dál víc připomínala papiňák.

„K jakému?“ vypálila na mě.

„No... ehm... k doktoru Meierovi?“

„Kde má ordinaci? Jakou má specializaci? Kde ho zastihnu?“

No, pěkně mě zahrnala do rohu. Ještě ze mě udělá prvotřídní lhářku. Neměla jsem si vymýšlet tak přitroublou historku. Ale co, neměla mě k tomu lhaní nutit. Takže si za to může sama.

„Poslouchej mě, Paulino. Přijít o čtvrt hodiny pozdě je samo o sobě na pováženou, ale vymýšlet si takovéhle báchorky považuji za nehoráznou drzost! Odpoledne budeš po škole. Sedni si.“

Dosednu na své místo. Bezva. Den ani pořádně nezačal a už jsem vyřízená. Zničeně se podívám na Elisy. Dívá se na mě se svraštělým obočím a dává mi najevo, že je jí mě líto. S těmi svými naducanými tvářemi a přimhouřenýma očima vždycky vypadá jako sluníčko. I kdyby dostala šestku.

Odvážně se usměju. Mám víc než dost. Mám Elisy. Je to nejlepší kamarádka na světě a s takovým člověkem se dá vydržet ledajaké trápení.

Aspoň jsem si to myslela. Jenže ne dlouho. Dveře se totiž otevřely znovu a vešla Cora. Schönemannová, neboli „krásná“ už podle jména.

„Panebože, koukej, jak zase vypadá!“ zašeptala mi Elisa. „Ta snad není normální!“

Páni, to byla síla. Cora měla na sobě květované široké kalhoty dole stažené do gumy. To se prostě musí vidět. Navíc měla vlasy spletené do deseti barevných copánků. Učení nesla v polorozpadlé kožené tašce, která jí ledabyle visela na rameni. „Omlouvám se!“ houkla na paní Riedererovou v dobrém rozpoložení a myslela si, že je to tím vyřízené. Francouzštinářka se na to pochopitelně dívala jinak. Zase vycenila zuby. Horní špičáky jí hrozivě vykukovaly zpod horního rtu. „Dvacet minut zpoždění!“ zaburácela. „Coro, mohla bys mi to laskavě vysvětlit?“

„Je mi to hrozně líto, paní učitelko, ale ještě jsem cvičila na bicí a úplně jsem zapoměla hlídat čas.“

„Zbláznila se?“ zašeptala mi Elisa. „To je nějaká nová taktika, nebo je fakticky tak pitomá?“

Jen si pohrdavě odfrknu. Chci tím dát najevo, že ta její výmluva je pěkně ujetá.

Pro tentokrát se s paní Riedererovou shodneme. „Cože jsi?“

„Cvičila jsem na bicí. Bylo to důležité, to snad pochopíte. Hraju totiž v *Confusion*.“

Málem to se mnou seklo. Mozek mi přestal fungovat. Měla jsem pocit, jako by mi v hlavě začal blikat varovný nápis „error“. Cora hraje s *Confusion*? To je zlý sen! Proč by Emanuel bral do kapely holku na bicí?

Jenže... Dosavadní bubeník Tom se přestěhoval do Hamburku, takže v *Confusion* někoho nutně potřebovali. Dobře, ale proč zrovna Coru?

Užasle se podívám na Elisy. Soucitně mi položí ruku na rameno a stiskne mi ho. Mám co dělat, abych tu hrůznou novinu vstřebala.

„A-aha,“ vykoktala paní Riedererová. „Alespoň že nelžeš. Ale dvacet minut je stejně moc. Taky budeš dneska po škole, rozumíš? Společně s Paulinou. Ve tři hodiny se sejdem tady ve třídě.“

Tomu říkám rána pod pás. Nedokážu odhadnout, jak bych tuhle zprávu přijala, kdyby po mém boku nestála nejlepší kamarádka. O přestávce zničeně položím hlavu Elisy na rameno. Janina mě ovívá sešitem a Anne mě povzbudivě drží za ruku. „Chudinko, to byla smrt, co?“ pronese Elisa lítostivě. Smutně přikývnu a dělám, co můžu, abych se tvářila aspoň trochu zničeně.

Ve skutečnosti mi totiž je vcelku dobře. Dokonce z toho mám i malilinkatou radost. Tedy ne z toho, že budu po škole, ale z toho, že mě holky obletují a já vypadám jako statečná mučednice. Zvednu obočí, jak nejvýš můžu, a vrhnu na Elisy tak zdrcený pohled, že by obměkčil i Brada Pitta. „Proč zrovna s Corou!“ zaúpím tak žalostně, jako by mě to dnešní odpoledne mělo stát život.

„Nejlepší bude, když s ní nepromluvíš ani slovo,“ přemýšlí Elisa nahlas. Janina se nade mnou nakloní tak moc, až jí vidím do výstřihu. Má podprsenku s kytičkami, ovšem v podprsence není po prsou ani památka. „Je to děsný,“ povzdechne si pateticky.

Trpitelsky přikývnu, ale zatím přemýšlím nad tím, jestli je podprsenka bez prsou cool nebo fuj. Postřehnu, že Janině do výstřihu nakukuje i Elisa. Nic neříká. Ale podle toho, jak se tváří, tipuju, že pro ni je cool. Měla bych si snad taky jednu...?

Anne mě chytí za ruku. „To zvládneš, uvidíš,“ uklidňuje mě. „Zajímalo by mě, kde přišla k těm barevným copánkům.“

Začneme si z ní dělat legraci.

„A co teprve ty příšerné kalhoty! Jsou jako pytel.“

„I kdybych byla v poušti a měla umřít hladu, tak od ní bych si nevzala ani krajíc chleba.“

„Jasně, já taky ne.“

„Já bych nešla ani na diskárnu, kdybych věděla, že tam je,“ přidala se Anne. Hm, to bylo co říct, protože Anne dobrovolně nevynechá žádnou odpolední diskotéku v kulturáku.

„Já taky ne,“ přidávám se k ní a kývu jako divá.

„Asi už nikdy nepůjdu na koncert *Confusion*,“ pohoršuje se Elisa.

Vyděšeně na ni vytřeštím oči. Ona nechce jít na *Confusion*? To myslí vážně? Tak to pro mě nepřípadá v úvahu.

Na tuhle chvíli jsem si pak vzpomněla mockrát. Mám takové tušení, že tehdy začaly moje problémy s Elisou. Ale hned, jak jsem na ni vyvalila ty oči – a to je fakt –, jsem věděla, že to nemůže myslet vážně. Elise muselo být naprosto jasné, že já se *Confusion* nevzdám ani za nic. Pro nic jiného jsem nežila. A ona taky ne. Vedle toho, že v kapele hrál Emanuel, to pro nás byla jediná příležitost, abychom večer vypadly z domu. Přesto jsem nemohla zdvihnout ukazovák a oznámit jí: „No, já na jeden koncert ještě půjdu.“ Vždyť ty výhrůžky padaly jen proto, abychom si daly najevo, že je Cora pitomá. Vadilo mi, že s ní mám být po škole, takže jsem s holkami souhlasila. Měla jsem hrozný vztek. Štvalo mě, že mám zkažené odpoledne, že jsem si tak hloupě vymýšlela a taky že to paní Riedererová tak přehnalá. Mohla jsem po Coře pálit spoustou výhrůžek a kleteb. I po paní Riedererové. Nehádala jsem se s ní, nemělo to cenu. To jsem se radši vybrečela Elise na rameně, jak se říká, a učitelce přikyvovala.

Jenže holky ta bojovná nálada už přešla. Janina navíc vyrukovala s velkou novinou: „Holky, v sobotu pořádám narozeninovou par-